

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: Pn-130/2019-47

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Mihanovićeve 3, Područna služba Varaždin, protiv tuženika Triglav osiguranje d.d., OIB: 29743547503, Zagreb, Antuna Heinza 4, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Lui, odvjetniku u OD Mađarić & Lui u Zagrebu, radi naknade štete, nakon na dan 10. travnja 2026., održane glavne i javne rasprave u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnice tuženika, 25. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku TRIGLAV OSIGURANJE d.d. Zagreb, Zagreb, Antuna Heinza 4, OIB: 29743547503 isplatiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, OIB: 84397956623 iznos od 4.433,21 EUR/33.402,06 kn, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom:

- na iznos od 1.443,23 EUR/10.874,04 kn od 16. srpnja 2017. do isplate,
- na iznos od 1.470,34 EUR/11.078,28 kn od 05. travnja 2018. do isplate,
- na iznos od 1.519,64 EUR/11.449,74 kn od dana donošenja presude do isplate,

prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, sve u roku 15 dana. " kao neosnovan.

II. Nalaže se tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka u iznosu od 2.702,94 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 25. svibnja 2026. do isplate, po stopi određenoj čl.29.st.2. Zakona o obveznim odnosima za ostale odnose, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 13. studenoga 2019. podnio tužbu radi naknade štete. U tužbi je naveo da je 30.1.2007. osiguranik Antun Vugrinec rođen 13.6.1948. stradao u prometnoj nezgodi u kojoj je zadobio teške tjelesne povrede. Prometna nezgoda dogodila se u Vratišincu, a skrivila ju je Monika Francić, upravljajući osobnim automobilom Mazda 626 registarske oznake ČK 900 CC osiguranim kod tuženika, a što je utvrđeno

pravomoćnom presudom Općinskog suda u Čakovcu broj K-198/07-11 od 11.5.2009. Nadalje je naveo da je rješenjem broj 118461 od 9.7.2009. osiguraniku Vugrinec Antunu zbog ozljeda zadobivenih u navedenoj prometnoj nezgodi priznato od 12.3.2009. pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad. Tužitelj tvrdi da mu je isplata invalidske mirovine nastala šteta za koju odgovara tuženik, a radi se o regresnom zahtjevu prema tuženiku kao osiguravatelju. Naveo je da on nije direktno pretrpio štetu iz predmetne prometne nezgode, već je štetu pretrpio tužitelj osiguranik, a on je kao osiguravatelj isplatio davanja iz mirovinsko osiguranja, koja u ovom postupku (regresno) potražuje od tuženika kao osiguravatelja. (VTS RH PŽ-5089/2015-2 od 12.6.2017.). Naveo je da mu je štetu koja je nastajala isplatom invalidske mirovine tuženik podmirio za razdoblje do 31.12.2015., a štetu za razdoblje od 1.6.2009. do 30.6.2010. mu je podmirio mirnim putem, dok je štetu za razdoblje od 1.7.2010. do 31.12.2015. namirio po pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-74/14-7 od 15.5.2014. i pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Varaždinu broj P-42/17-8 od 21.6.2017. Odštetnim zahtjevom od 28.6.2017. i 15.3.2018. zatražio je tuženika da mu podmiri daljnju štetu koja je nastala isplatom invalidske mirovine za 2016. u iznosu od 10.874,04 kn i za 2017. u iznosu od 11.078,28 kn, što ukupno iznosi 21.952,32 kn te da je tuženik otklonio plaćanje jer da je osiguranik navršio 65 godina života pa bi po redovnom tijeku stvari od tada koristio pravo na starosnu mirovinu, pa bi za njega nastala šteta samo ako bi starosne mirovine koju bi tužitelj isplaćivao svom osiguraniku da nije bilo štetnog događaja bile manje od iznosa invalidske mirovine. Tvrdi da mu isplata invalidske mirovine nastaje šteta i dalje tako da daljnja šteta za razdoblje od 1.1.2018. do 31.12.2018. iznosi 11.449,74 kn. Naveo je da u ovom predmetu nije sporna uzročno-posljedična veza između prometne nezgode i nastanka invalidnosti osiguranika tužitelja, niti pravo da potražuje štetu od tuženika, već je sporno između tuženika i njega u kom iznosu ima prava potraživati štetu nastalu isplata invalidske mirovine nakon navršetka 65 godina starosti osiguranika Antuna Vugrinca. Naveo je da u ovom predmetu štetu nastalu isplata invalidske mirovine potražuje temeljem odredbi čl.161.st.1., st.2. i čl.164. Zakona o mirovinskom osiguranju, koji je stupio na snagu 1.1.2014., u punom iznosu sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju, dok kamatu potražuje temeljem odredbe čl.165. st.3. navedenog Zakona. Naveo je da se o pravu zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja u punom iznosu sve dok traje isplata tih davanja očitovao se i Ustavni sud Republike Hrvatske u svom rješenju broj U-I-856/2016 od 7.2.2017. te da, s obzirom da tuženik do dana podnošenja tužbe sudu nije podmirio potraživanja, predlaže naložiti tuženiku isplatu ukupnog iznosa od 33.402,06 kn, sa pripadajućim zateznim kamata.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da priznaje nastanak štetnog događaja i pasivnu legitimaciju, kao i postojanje odgovornosti njegovog osiguranika za štetni događaj, no osporio je osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Naveo je da je neosnovano potraživanje tužitelja, s obzirom da je osiguranik tužitelja Vugrinec Antun rođen 13.6.1948., dana 13.6.2013. navršio 65 godina starosti, te bi od tog trenutka svakako nastala obveza tužitelja da mu isplaćuje starosnu mirovinu, pa shodno tome ne postoji nikakva osnova za naknadu štete tužitelju nakon navršenih 65 godina života njegovog osiguranika u odnosu na mirovine isplaćene nakon 13.6.2013. Naveo je da se ovdje radi o zahtjevu za naknadu štete, a naknada štete predstavlja

umanjene imovine oštećenika, za koje odgovara tuženik odnosno njegov osiguranik. Kako do tužiteljeve obveze plaćanja mirovine svom osiguraniku dolazi po redovnom tijeku stvari nakon navršenih 65 godina istoga, a sve u skladu s ostvarenim mirovinskim stažem, ne postoji niti osnova za naknadu štete nakon tog trenutka, a posebno ne u dijelu u kojem bi s danom 13.6.2013. svakako nastupila obveza tužitelja da (bez obzira na prometnu nezgodu i štetni događaj) isplaćuje starosnu mirovinu svom osiguraniku, na temelju ispunjenih uvjeta ostvarenog mirovinskog staža, a u konkretnom slučaju to je 19 godina, 7 mjeseci i 5 dana, koliko je osiguranik tužitelja imao ostvarenog mirovinskog staža u trenutku utvrđenja prava na invalidsku mirovinu. Naveo je da tužitelj ima pravo na naknadu stvarne štete, a nakon navršenih 65 godina života njegovog osiguranika, bi obveza za plaćanjem starosne mirovine nastupila svakako i bez obzira na štetni događaj, odnosno tužitelj je dužan dokazati u kojem dijelu mu nastaje eventualna šteta isplatom invalidske mirovine u odnosu na obvezu plaćanja starosne mirovine koja bi mu nastala u svakom slučaju ispunjenjem uvjeta i to 65 godina života i 19 godina, 7 mjeseci i 5 dana mirovinskog staža. U tom smislu ukazao je i na stajališta sudske prakse koju je zauzeo i Visoki trgovački sud u recentnim presudama koje je dostavio i to PŽ-5192/16 od 9.2.2018. i PŽ-4998/17 od 21.9.2018. Naveo je da je pozivanje na odluke Ustavnog suda koja se odnosi na ocjenu ustavnosti pojedinih odredbi Zakona o mirovinskom osiguranju, pogrešno jer se ta odluka ne odnosi na pitanje utvrđivanja visine štete te da tvrdnja tužitelja da bi imao pravo naknadu štete sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju, ne utječe na činjenicu da tužitelj potražuje naknadu štete, a šteta je umanjenje imovine odnosno gubitak koji je nastao zbog štetnog događaja, pa shodno tome nije sporno da bi tužitelj bio obavezan od 13.6.2013. plaćati svom osiguraniku starosnu mirovinu već na temelju činjenice 19 godina, 7 mjeseci i 5 dana ostvarenog mirovinskog staža, te mu u tom dijelu ne nastaje apsolutno nikakva šteta. Tuženik je naveo da zakonom nije propisano da štetnik odnosno njegov osiguravatelj preuzimaju financiranje isplate mirovina tužiteljevom osiguraniku kao da taj osiguranik nije nikada uplatio ništa po osnovi doprinosa na ime mirovinskog staža. S tim u vezi napomenuo je i da je njegova obveza propisana odredbama Zakona obveznim osiguranjima u prometu čl.27 u kojem stoji: " (1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju; (2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovog članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji.; (3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Predložio je tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu parničnih troškova sa zateznim kamatama po stopi određenoj čl.29. ZOO-a koje teku od presuđenja pa do isplate.

3. Tijekom postupka tužitelj je tvrdio da je tuženikovo osporavanje osnovanosti i visine tužbenog zahtjeva neosnovano te da stvarno isplaćuje invalidsku mirovinu osiguraniku Antunu Vugrinec i istu će mu i doživotno isplaćivati. Naveo je da Antun Vugrinec nije stekao i nikada neće steći pravo na starosnu mirovinu prema propisima mirovinskog osiguranja, pa će mu doživotno isplaćivati invalidsku mirovinu. Tvrdio da se u

konkretnom slučaju imaju primijeniti odredbe čl. 161. do 165. Zakona o mirovinskom osiguranju te da je zakonodavac bio prisiljen pristupiti izmjeni odredbe čl. 161. ZOMO, te je odredbom čl. 41. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/2018) decidirano propisao: U članku 161. stavak 2. mijenja se i glasi: "Naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovog Zakona obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja: 1. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu, 2. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na obiteljsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata obiteljske mirovine bez obzira na to bi li umrli osiguranik, da je živ, ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu".. Tužitelj je tvrdio da potražuje naknadu stvarne štete koja mu je nastala isplatom mirovine te je osporavao tumačenje tuženika o načinu određivanja visine štete koja bi mu eventualno pripadala. Tvrdio je da naknadu štete potražuje kroz regresni zahtjev prema čl. 161. i 164. ZOMO-a, a ne kroz subrogacijski zahtjev prema čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu. Tuženik je isticao da je mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme kada su izvršene isplate mirovine kao *lex specialis*. Tvrdio je da bi tužitelj imao pravo na naknadu stvarne štete od društava za osiguranje tek u slučaju da je iznos starosne mirovine koju bi tužitelj isplaćivao svom osiguraniku da nije bilo štetnog događaja manji od iznosa invalidske mirovine koju isplaćuje i da bi tek tada tužitelj trpio štetu, ali samo za iznos koji je invalidska mirovina veća od starosne. Naveo je da tužitelj nije dokazao odlučnu činjenicu- visinu nastale štete. Obje stranke su se pozivale na sudsku praksu, a tuženik je naveo da smatra da je teret visine stvarne štete na tužitelju, odnosno razlike između starosne mirovine i invalidske mirovine. Tužitelj je tijekom postupka dostavio rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje od 28.4.2014., kojim se korisniku mirovine Antunu Vugrincu odbija zahtjev za priznanje prava na starosnu mirovinu iz razloga što isti nema svojstvo osiguranika. Tužitelj je na ročištu održanom 17. svibnja 2022. izjavio da je financijsko vještačenje predloženo samo na okolnost visine isplaćenih mirovina, ali da se navedeno vidi i iz dokumentacije koja je dostavljena, te smatra da nije potrebno uopće provoditi vještačenje, te odustaje od tog dokaznog prijedloga. Tuženik je naveo da je rješenje HZMO od 28. travnja 2014. kojim se ne priznaje pravo na starosnu mirovinu Antunu Vugrinec u cijelosti neosnovano i zakonski nepravilno, te da je bilo zbog toga nužno da se g. Vugrinec na to isto rješenje žali što isti očito nije učinio. Naveo je da je tužitelj u tom rješenju pogrešno utvrdio da g. Vugrinec nema status osiguranika. S obzirom je tužitelj odustao od provođenja financijskog vještačenja tuženik je predložio da se isto ipak provede i to na okolnost visine starosne mirovine g. Vugrinca u utuženom periodu i eventualne razlike između starosne i invalidske mirovine. Tužitelj se protivio provođenju financijskog vještačenja na okolnost razlike između priznate invalidske mirovine i starosne mirovine koja nikada nije bila utvrđena niti izračunata, jer bi vještačenje bilo provedeno na temelju fiktivnih podataka što predstavlja odnosno moglo bi predstavljati kazneno djelo jer se podaci osiguranika i korisnika HZMO ne smiju koristiti.

4. U dokaznom postupku sud je pročitao spis Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-42/2017, Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-72/2014 i spis Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje te dokumentaciju u spisu koja se sastoji od:

zapisnika o očevidu (stranice 7-10 spisa), presude Općinskog suda u Čakovcu poslovni broj K-198/07-11 (stranice 11-19 spisa), presude Županijskog suda u Čakovcu poslovni broj KŽ-100/09-6 (stranice 21-23 spisa), rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (stranice 25-27 spisa), nalaza i mišljenja vještaka o invalidnosti (stranice 29-32 spisa), mišljenja stručnog povjerenstva za reviziju nalaza i mišljenja o invalidnosti (stranice 33-34 spisa), presude Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-42/17-8 (stranice 35-39 spisa), presude Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-72/2014-7 (stranice 41-49 spisa), presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-9264/2014-2 i PŽ-7009/2017-3 (stranice 51-63 spisa), odštetnih zahtjeva i potvrda o isplaćenim mirovinskim primanjima te povratnica (stranica 65-74 spisa), dopisa tuženika tužitelju (stranica 75 spisa), kartice glavne knjige po računovodstvenom fleksopolju (stranica 77 spisa), potvrde o isplaćenim mirovinskim primanjima (stranica 79 spisa), rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (stranice 160-161 spisa). Isto tako u dokaznom postupku je izveden dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Jadranki Dejanović, s time da je tužitelj odustao od dokaznih prijedloga za provođenjem prometno-tehničkog i medicinskog vještačenja, saslušanja svjedoka Antuna Vugrinca i priklopa spisa Općinskog suda u Čakovcu.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu štete za koju tvrdi da mu je nastala zbog isplate invalidske mirovine svom osiguraniku Antunu Vugrincu tijekom 2016., 2017. i 2018., u ukupnom iznosu od 33.402,06 kn, odnosno primjenjujući fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn u iznosu od 4.433,21 EUR, zajedno sa zatraženim zateznim kamatama.

6. Nesporan je nastanak štetnog događaja, pasivna legitimacija, kao i postojanje odgovornosti osiguranika tuženika (Monike Frančić) za štetni događaj, kao i da je tuženik tužitelju podmirio štetu koja mu je nastala isplatom invalidske mirovine Antunu Vugrincu za razdoblje od 1.6.2009. do 31.12.2015. Međutim sporna je osnova i visina tužbenog zahtjeva za utuženo razdoblje od 1.1.2016. do zaključno 31.12.2018. s obzirom da je s obzirom da je osiguranik tužitelja Vugrinec Antun rođen 13.6.1948., dana 13.6.2013. navršio 65 godina starosti, te bi prema tvrdnjama tuženika od tog trenutka nastala obveza tužitelja da mu isplaćuje starosnu mirovinu, pa shodno tome tuženik tvrdi da ne postoji nikakva osnova za naknadu štete tužitelju nakon navršenih 65 godina života njegovog osiguranika u odnosu na isplaćene mirovine. Temeljno je sporno pitanje je i koji pravni propis valja primijeniti prilikom odlučivanja o zahtjevu tužitelja budući da se tužitelj poziva na odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18), dok tuženik navodi da se ima primijeniti Zakon o obveznim osiguranjima u prometu, a koje pitanje je bilo predmet raspravljanja u brojnim parničnim predmetima te o kojem su zauzeta različita pravna shvaćanja nižestupanjskih i višestupanjskih sudova. Prema pravnom shvaćanju koje proizlazi iz odluke Rev-66/2022 Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 1. veljače 2022. u sporu koji pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine, mjerodavan je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete tužitelju, odnosno u trenutku kada su vršene isplate mirovine, a ne zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja - prometne nezgode. Kako je tuženik društvo koje

se bavi poslovima osiguranja, koje obuhvaća i obvezno osiguranje od automobilske odgovornosti u prometu, a koja materija obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti je uređena Zakonom o obveznim osiguranjima u prometu („Narodne novine“ 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14, dalje: ZOOP), na konkretan odnos tužitelja i tuženika kao osiguratelja u pogledu utvrđivanja visine i obima obveze tuženika kao osiguratelja primjenjuje se materijalno pravo koje regulira konkretan ugovor o osiguranju, u ovome slučaju ZOOP. Sukladno odredbama ZOOP-a zaključen je ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti i tuženik može odgovarati samo u okviru odredbi predmetnog Zakona i njime preuzetih ugovornih obveza, a koje su propisane ZOOP. Člankom 8. st. 1. ZOOP-a reguliran je Ugovor o obveznom osiguranju i njegov učinak, te je istim propisano da je društvo za osiguranje dužno sklopiti ugovor o osiguranju sukladno tome zakonu i uvjetima za osiguranje, odnosno cjenicima premija osiguranja. Budući da je tim zakonom uređen opseg osiguranog pokrića, odnosno rizici koje osiguratelj uzima u pokriće zaključenim ugovorom, obim i opseg osiguranog pokrića, a temeljem čega se sukladno načelu razmjernosti i naplaćuje/obračunava premija osiguranja, za rješenje ovog parničnog predmeta relevantna je odredba iz čl. 27. ZOOP-a koja uređuje „subrogacijske zahtjeve nositelja socijalnog osiguranja“.

7. Odredbom čl. 27. ZOOP-a propisano je:

„(1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju.

(2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji.

(3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

(4) Odredbe stavka 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja.

(5) Obvezu iz stavka 1. ovoga članka prema zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja društvo za osiguranje dužno je izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obvezno zdravstveno osiguranje.“

8. S obzirom na sadržaj članka 27. ZOOP-a u dokaznom postupku je određeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po prijedlogu tuženika na okolnost utvrđivanja visine eventualne naknade štete tužitelju pa je naloženo vještakinji da se očituje postoji li razlika između invalidske mirovine utvrđene rješenjem tužitelja Antunu Vugrincu i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, te ako postoji visina te razlike za utuženo razdoblje od 1.1.2016. do 31.12.2018.

9. Iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Jadranke Dejanović proizlazi da je tužitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje isplatio osiguraniku Vugrinec Antunu za razdoblje od 1.1.2016. do zaključno 31.12.2018. invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad (osiguranik stradao u prometnoj nezgodi 30.1.2007.) u ukupnom iznosu od 33.402,06 kn. Invalidska mirovina obračunata je i isplaćena sukladno čl.79. ZOMO-a tj. po formuli: osobni bodovi osiguranika $18,4226 \times$ mirovinski faktor $0,80 \times$ aktualna vrijednost mirovine. Tužitelj traži isplatu štete u punom iznosu od 33.402,06 kn, temeljem čl.161. i 164. Zakona o mirovinskom osiguranju koji je stupio na snagu 1.1.2014. (NN broj 157/13-84/21). Navela je da se tuženik u odgovoru na tužbu poziva na odredbu čl.37.st.3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/05-ZOOP), koji je u primjeni od 1.1.2006., a koja glasi: „(3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu“. Navela je da je kod vještačenja utvrdila pretpostavljenu invalidsku mirovinu u slučaju povrede na radu imajući u vidu da poslodavac osiguranika Vugrinec Antuna nije Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje prijavio ozljedu na radu, te prema tome kod HZZO nije proveden postupak, te nije doneseno rješenje kojim bi se priznala ozljeda na radu. Obračun pretpostavljene invalidske mirovine zbog ozljede na radu izvršila je na bazi slijedećih činjenica: osiguranik Vugrinec Antun rođ. je 13.06.1948., te je prema tome na dan nastanka profesionalne nesposobnosti za rad zbog bolesti 12.03.2009. navršio 60 godina i 9 mjeseci života, da radni vijek osiguranika iznosi 40 godina, da je mirovinski staž osiguranika iznosi do 11.03.2009. ukupno 19 godina, 7 mjeseci i 5 dana, odnosno iskazano u obliku decimalnog broja 19,5975 (za svaki mjesec navršenog staža dodaje se po 0,0834, a za svaki dodatni dan po 0,00274-čl.81.ZOMO), najpovoljniji prosječni vrijednosni bodovi iznose 0,7043 za obračunsko razdoblje od 1989. do 2008., osobni bodovi izračunati su: najpovoljniji prosječni bodovi (0,7043) $\times$ polazni faktor (1,0) $\times$ mirovinski staž (19,5975), što iznosi 13,8025, mirovinski faktor za izračun invalidske mirovine prema čl.80.st.1.toč.5.ZOMO iznosi 0,5, svota invalidske mirovine: osobni bodovi (13,8025) $\times$ mirovinski faktor (0,5) $\times$ aktualna vrijednost mirovine na dan priznavanja prava (57,59 kuna-Odluka NN28/09), što iznosi 397,44 kuna mjesečno, s rješenjem tužitelja od 10.07.2009. osiguraniku Vugrinec Antunu priznat je mirovinski faktor 0,8 prema čl.80.st.1.točka 4.ZOMO, s obzirom da je osiguranik 18.04.2009. prekinuo radni odnos. Nakon toga invalidska mirovina iznosi 635,91 kuna ($13,8025 \times 0,8 \times 57,59$ kuna), umjesto ove mirovine osiguraniku je priznata najniža mirovina u svoti od 848,77 kuna, a kod izračuna te najniže mirovine utvrđeni su osobni bodovi od 18,4226, prema čl.82.st.3. ZOMO (NN 102/98-121/10) najniža mirovina korisnika invalidske mirovine čija je invalidnost posljedica ozljede na radu ili profesionalne bolesti, određuje se prema st.2. tog članka, za 40 godina radnog staža. Vještakinja je nadalje navela da bi time invalidska mirovina u slučaju ozljede na radu na dan 10.07.2009. iznosila: najniža mirovina za jednu godinu staža u iznosu od 55,84 kuna (Odluka NN 28/09), pomnožena sa 40 godina radnog staža, sa polaznim faktorom (1,0) i mirovinskim faktorom (0,8), što iznosi 1.786,88 kuna. Ako se ta mirovina u iznosu od 1.786,88 kuna podijeli sa aktualnom vrijednošću mirovine od 57,59 kuna (Odluka NN 28/09) i mirovinskim faktorom 0,8 proizlazi da bi osobni bodovi u tom slučaju iznosili 38,7845. Iz usporednog prikaza razlika između simulirane invalidske mirovine uslijed ozljeda na radu (osobni bodovi 38,7845 $\times$ mirovinski faktor 0,80 $\times$ aktualna vrijednost mirovine), a koja za utučeno razdoblje

iznosi ukupno 70.320,30 kuna i isplaćene invalidske mirovine u iznosu od 33.402,06 kuna, proizlazi da bi invalidska mirovina zbog ozljeda na radu bila veća za 36.918,24 kuna.

10. Tuženik je predlagao izvršiti dopunu nalaza i mišljenja navodeći da je vještačenjem potrebno utvrditi koliku bi starosnu mirovinu tužitelj bio u obvezi isplaćivati svom osiguraniku da je na dan 13.6.2013. istomu priznata starosna mirovina, pri čemu se u obračun uzima 19 godina, 7 mjeseci i 5 dana mirovinskog staža i kolika je razlika između invalidske mirovine koju je tužitelj stvarno isplatio i starosne mirovine koju bi bio u obvezi isplaćivati. Tužitelj se protivio prijedlogu tuženika za dopunom vještačenja i naveo da nema primjedbi na nalaz i mišljenje te da se treba primijeniti čl. 161. Zakona o mirovinskom osiguranju.

11. Stalna sudska vještakinja Jadranka Dejanović je usmeno obrazložila nalaz i mišljenje na ročištu održanom 2. prosinca 2022. Navela je da je vještačenje napravila prema zadatku koji je odredio sud te da nije izvršila dopunu vještačenja jer čeka stav suda, s obzirom da se radi o pravnim pitanjima,

12. Ocjenjujući nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Jadranke Dejanović sud je isti u cijelosti prihvatio kao objektivan, argumentiran i izrađen u skladu s pravilima struke i zadatkom koji joj je odredio sud. Što se tiče prijedloga tuženika za dopunom vještačenja, valja reći da je sud u konačnici taj prijedlog tuženika odbio, odnosno nije proveo dopunu vještačenja, s obzirom na sadržaj čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13 i 152/14.) i sud je odredio zadatak vještačenja u skladu sa sadržajem odredbe čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu.

13. Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, odnosno na temelju cjelokupnog provedenog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakon o parničnom postupku (NN, broj 148/11- pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP), u vezi s odredbom čl. 221.a ZPP-a, sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu štete neosnovanim, s obzirom da u postupku tužitelj nije dokazao da mu je nastala stvarna šteta, odnosno u provedenom postupku je na temelju provedenog financijskog vještačenja utvrđeno da bi pretpostavljena invalidska mirovina zbog ozljede na radu osiguraniku tužitelja Antunu Vugrincu u utuženom razdoblju od 1.1.2016. do 31.12.2018. bila veća od isplaćene mu invalidske mirovine zbog ozljede izvan rada i to za iznos od 36.918,24 kn. Naime, u postupku je utvrđeno da je tužitelj osiguraniku Antunu Vugrincu u utuženom razdoblju od 1.1.2016. do 31.12.2018. isplatio invalidsku mirovinu zbog ozljede izvan rada u ukupnom iznosu od 33.402,06 kn, dok bi pretpostavljena invalidska mirovina zbog ozljede na radu osiguraniku Antunu Vugrincu za utuženo razdoblje iznosila 70.320,30 kn, odnosno pretpostavljena invalidska mirovina zbog ozljede na radu bi bila veća od invalidske mirovine zbog ozljede izvan rada za 36.918,24 kn. Naime, prema stajalištu suda u konkretnom slučaju je za odluku u ovom sporu mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci Rev- 66/2022-2 od 1. veljače 2022. zauzeo pravno shvaćanje, koje je istovjetno i u odlukama Rev-5292/2019 od 16. lipnja 2020., Rev-388/2018 od 25.

kolovoza 2020. i Rev-909/2021-3 od 8. rujna 2021., prema kojem u ovoj pravnoj stvari treba odlučiti primjenom odredbi Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14) i to čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu koji uređuje subrogacijske zahtjeve nositelja socijalnog osiguranja. Prema pravnom shvaćanju VSRH u predmetima koje pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete HZMO-u, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovine. Slijedom navedenog pravnog shvaćanja u ovoj pravnoj stvari je trebalo odlučiti primjenom odredbe čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14), prema kojoj obveza tuženika, društva za osiguranje, postoji samo onda ukoliko bi razmjerni iznos mirovine koja se isplaćuje osiguraniku HZMO-a bio veći od razmjernog iznosa mirovine koja se isplaćuje zbog umirovljenja, zbog povrede na radu. Sadržaj odredbe čl. 27., kako je već rečeno, glasi: (1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. (2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. (3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. (4) Odredbe stavaka 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja. (5) Obvezu iz stavka 1. ovoga članka prema zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja, društvo za osiguranje dužno je izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obvezno zdravstveno osiguranje. Valja navesti i da se tuženik kao osiguratelj motornog vozila štetnika ne nalazi u istom pravnom statusu kao i sam vozač – štetnik. Obveza tuženika kao osiguratelja regulirana je zakonom na temelju kojeg je i zaključen ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti i tuženik može odgovarati samo u okviru odredbi tog zakona i njime preuzetih ugovornih obveza. Osiguravajuća društva nisu štetnici, nego temeljem zaključenog ugovora o osiguranju s vlasnikom opasne stvari/motornog vozila imaju obvezu nadoknaditi štetu umjesto odgovorne osobe/štetnika (konkretnog vozača štetnika) i to u okviru obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, a koji je ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti uređen posebnim zakonom. Između stranaka nije bilo sporno da je 30.1.2007. osiguranik tužitelja Antun Vugrinec rođen 13.6.1948. stradao u prometnoj nezgodi u kojoj je zadobio teške tjelesne ozljede, a koju prometnu nezgodu je skrivila Monika Frančić upravljajući osobnim automobilom marke Mazda 626 reg. oznake ČK 900 CC, koje je bilo osigurano kod tuženika brojem police 0201437348, a odgovornost Monike Frančić utvrđena je pravomoćnom presudom. Između stranaka nije bila sporna niti činjenica da je osiguraniku tužitelja Antunu Vugrincu rješenjem tužitelja HZMO od 9.7.2009. priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede izvan rada počevši od 12.3.2009. U konkretnom slučaju je sud provedenim vještačenjem sukladno odredbi čl. 27. st. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu utvrdio da bi invalidska mirovina osiguranika tužitelja Antuna Vugrinca, koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu bila veća od invalidske

mirovine zbog povrede izvan rada koju je tužitelj isplatio svom osiguraniku u utuženom razdoblju. Dakle, u konkretnom slučaju tužitelju isplatom invalidske mirovine zbog povrede izvan rada svom osiguraniku Antunu Vugrincu nije nastala stvarna šteta u smislu odredbe čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, te je slijedom svega navedenoga valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, odnosno valjalo je odlučiti kao pod točkom I. izreke presude.

14. Odluku o troškovima sud je donio u skladu s odredbama čl. 154. st. 1., u vezi s čl. 155. ZPP-a, a sve s obzirom da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu pa je dužan protivnoj stranci nadoknaditi troškove. Tuženiku su priznati troškovi postupka uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u iznosu od 4.433,21 EUR, s obzirom da je u međuvremenu uveden EUR kao službena valuta u Republici Hrvatskoj i prema važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/2023, dalje Tarifa). Tuženiku je priznat trošak zastupanja punomoćniku odvjetniku i to trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 250,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. i Tbr. 46 i 54. Tarife), te sastava obrazloženih podnesaka od 31.1.2020, 4.3.2021 i 11.10.2022. u iznosu od 250,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. i Tbr. 46. i 54. Tarife). Za sastav ostalih podnesaka od 4.11.2022. i 20.1.2023. tuženiku je priznat trošak u iznosu od 62,50 EUR za svaki, sukladno Tbr. 8. t. 4. i Tbr. 46. i 54. Tarife. Trošak sastava podneska predanog na ročištu održanom 11.3.2025. tužitelju nije priznat i isti nije uzet u obzir. Za pristup na ročište 13.2.2020. koje je odgođeno prije početka raspravljanja tuženiku je priznat trošak u iznosu od 62,50 EUR, sukladno Tbr. 9. t. 5. i Tbr. 46. i 54. Tarife. Za zastupanje na ročištima održanim 9.2.2021., 17.5.2022., 2.12.2023, 11.3.2025. i 10.4.2026. tuženiku je priznat u iznosu od 250,00 EUR po ročištu (Tbr. 9. t. 1. i Tbr. 46. i 54. Tarife). Dakle, za zastupanje po punomoćniku odvjetniku tuženiku je priznato 2.437,50 EUR. Tuženiku je priznat i trošak vještačenja u zatraženom iznosu od 265,44 EUR (2.000,00 kn). Tuženiku nije priznat trošak pristojbe na odgovor na tužbu. Naime, iz stanja spisa proizlazi da tuženik nije niti bio pozvan na plaćanje sudske pristojbe na odgovor na tužbu, niti je istu platio, a i sukladno odredbi čl. 4. točka 2. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18) obveza plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka za svaku stranku razmjerno uspjehu u parnici. Dakle, u konkretnom slučaju za tuženika do sada nije nastala obveza plaćanja pristojbe na odgovor na tužbu. Dakle, zahtjev tuženika za naknadom troškova postupka ocijenjen je osnovan za 2.702,94 EUR, te je odlučeno kao pod točkom II. izreke. Odluka o zateznoj kamati temelji se na čl. 151. st. 3. ZPP-a. Slijedom iznesenog odlučeno je kao u izreci.

U Varaždinu 25. svibnja 2026.

Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se odluka objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila ili od dana primitka

Poslovni broj: Pn-130/2019-47

prijepisa odluke, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se odluka objavljuje. Žalba se podnosi pisano u 3 primjerka putem ovog suda, odnosno sukladno odredbi čl. 106.a st. 5. ZPP-a. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, Područni ured Varaždin
2. Tuženiku po punomoćniku Hrvoju Lui, odvjetniku u OD Mađarić & Lui u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30888-86829**

Kontrolni broj: **01c59-5bcf0-6cd7e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.